బోన్సాగి

మేరు పర్వతంలా ఉందా కొండ. దాని పాదం దగ్గర నిలబడ్డ తొమ్మిదేళ్ళ బబ్లూ మట్టి రేణువులా ఉన్నాడు. వాడి లేత చేతులు ఎర్రగా కందిపోయి అగ్నిపుష్పాల్లా కన్పిస్తున్నాయి. వళ్ళంతా చెమటతో ముద్దగా తడిసిపోయిన వాడి వాలకం చూస్తుంటే ఏ క్షణంలో అయినా స్పృహ తప్పిపడిపోయేలా ఉన్నాడు.

"అలా ఆపేస్తే ఎలారా బబ్లూ? సేద తీరేంత సమయం మనకు లేదు. నీ శక్తినంతా కూడ గట్టుకో. ఈ కొండను వేగంగా తవ్వేసేయ్" వాణ్ణి ఉత్సాహపరుస్తూ అంది వాడి మమ్మీ.

వాడు దీనంగా మొహం పెట్టి - చేతిలోని గునపాన్ని కిందికి జారవిడిచి, "ఇంక నా వల్ల కాదమ్మా" అన్నాడు కూలబడుతూ.

"ఇంకెంతుందని? తవ్వటం ప్రారంభించావుగా. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఇపుడు వెనుకంజ వేయకూడదు. నువ్వలా ఓడిపోతే నా పరువూ, మీ నాన్న పరువూ ఏమౌతాయో ఆలోచించు. తొందరగా ఆ గునపం అందుకో . . . ఈ కొండను పిండి చేసెయ్" బాక్సింగ్ రింగ్‌లో ఉన్న ప్రత్యర్థిని చిత్తు చేయమని రెచ్చగొడ్తున్న శిక్షకురాలిలా ఆమె . . .

కన్నీటి పొర కప్పేసిన తన అమాయకమైన కళ్ళెత్తి వాడొకసారి కొండపైకి చూశాడు. కొండ ఎక్కడానికి చక్కటి కాలిబాట ఉంది. ఇరవై-పాతికేళ్ళ మధ్య వయసున్న యువతీ యువకులు వందలాదిగా ఆ దారెంట కొండెక్కి అటువైపుకి దిగిపోతున్నారు.

"అమ్మా! వాళ్ళందరూ నడుస్తున్న దారి ఎంచక్కా ఉందో చూశావా . . . నేనూ వాళ్ళతోనే నడుస్తానమ్మా . . . కొండనిలా తవ్వి అటుకి చేరటం కన్నా, ఎక్కి అటువైపుకి దిగటం సులభం కదమ్మా" బొబ్బలెక్కిన తన అరచేతుల్ని చూసుకుంటూ అన్నాడు బబ్లూ.

"హవ్వ! నీకేమైనా మతి పోయిందా? వాళ్ళతో పాటే వెళ్ళాలంటే నువ్వు మరో పదేళ్ళు ఆగాలి. అంత వయసొచ్చాక ప్రతివాడూ సునాయాసంగా అటువైపుకి చేరుకుంటాడు. మరి నీ ప్రత్యేకత ఏముంది? నువ్వు అందరిలాంటి వాడివి కాదు బాబూ . . . బాలమేధావివి. ఆలస్యం చేయకు . . . ఆ గునపం అందుకో . . . లే . . . త్వరగా లే . . . "

బబ్లూకి చప్పున మెలకువొచ్చింది.

"లే . . . త్వరగా లేచి చదవడానికి కూచో. అప్పుడే అయిదు దాటింది" వాళ్ళమ్మ అరుపులు విన్పించాయి.

"ఇంకొద్దిసేపు పడుకుంటానమ్మా . . . ప్లీజ్" అభ్యర్థనగా అడిగాడు.

"నో ఛాన్స్ - ఇప్పటికే పదినిముషాలు ఎక్కువ పడుకున్నావ్. తొందరగా తెములు."

బబ్లూ బద్ధకంగా లేచి బాల్కనీలో కొచ్చి నిలబడ్డాడు.

రాత్రి వర్షం పడి వెలిసిన దానికి గుర్తుగా నేలంతా తడిగా ఉంది. వాళ్ళింటి ముందున్న పున్నాగ పూలచెట్టు తొలకరి జల్లుకి పులకించి-పూలన్నీ రాల్చుకుంది.

పక్కింటి శీను వాళ్ళ పెరట్లోని బాదం చెట్టు 'బాగున్నావా' అని పల్కరిస్తున్నట్లు ఉల్లాసంగా ఆకులు కదిపింది.

వాడికి తన ఐదేళ్ళ వయసులో పోగొట్టుకున్న బాల్యం 'రారమ్మని' చేతులు చాపి పిలుస్తున్నట్లనిపించింది.

బబ్లూ, పక్కింటి శీనుగాడు, ఎదురింటి తమిళ పిల్ల మీనాక్షి . . . ముగ్గురూ ఒకే ఈడు వాళ్ళు . . . నర్సరీ నుండి వాళ్ళ ముగ్గురిదీ ఒకే జట్టు.

మీనాక్షికి పున్నాగ పూలంటే ఇష్టం. నేలమీద రాలిన నక్షత్రాల్లా ఉన్న ఆ పూలని ఏరి-దోసిట్లో నింపుకుని - మీనాక్షి ఇంటికి పరుగెత్తేవారు శీను, బబ్లూ.

బాదంకాయల్ని గురిగా రాళ్ళతో కొట్టడంలో శీనుదే పైచేయి. పదో పన్నెండో కాయల్ని కొట్టి - వాటిని రాళ్ళతో పగుల కొట్టి అందులోని పప్పుని ముగ్గురూ సమంగా పంచుకొని తినటంలో అద్వితీయమైన ఆనందం అనుభవించే వారు.

రకరకాల ఆటలు . . . అల్లరి . . . అంతలోనే అలకలు . . . కోపాలు . . . జట్టు విడిపోవటాలు . . . మళ్ళా మరునాటికి అన్నీ మర్చిపోయి హాయిగా నవ్వుకోడాలు . . . ఎంత తీయటి అనుభూతి!

బబ్లూ వాళ్ల బాల్కనీలో నిలబడి చూస్తే ఎదురుగ్గా గుణదల కొండ, దాని శిఖరాన పెద్ద శిలువ కన్పిస్తాయి. ఓసారి శీనుగాడు బైనాక్యులర్స్ తెచ్చాడు. ముగ్గురూ పోటీలు పడి శిలువను-దానిమీదున్న క్రీస్తును చూశారు.

అరచేతుల్లో, పాదాల్లో చీలలు గుచ్చబడి, రక్తం ఓడుతూ . . . ముళ్లకిరీటాన్ని ధరించి . . . అనంతమైన బాధని భరిస్తూ . . . నిస్త్రాణగా తల వాల్చేసి ఉన్న శిలువ మీది క్రీస్తుని చూస్తే బబ్లూకి దుఃఖం ఆగింది కాదు.

"ఒరేయ్ శీనూ . . . ఎందుకురా పాపం క్రీస్తుకి శిలువ వేశారు?' అని అడిగాడు.

శీను ఆరిందాలా కళ్ళు తిప్పి "మరేమో . . . మరేమో . . . ఎవరో చేసిన పాపాలకు ఆయన్ని శిక్షించారంట" అన్నాడు.

ఆ వయసులోనే బబ్లూకున్న అపారమైన గ్రాహ్యశక్తి, అద్భుతమైన ధారణశక్తీ వాడి తల్లిదండ్రులకు అర్థమైంది. అప్పటినుండీ వాణ్ణి కట్టడి చేశారు. అతి సుందరమూ-అపురూపమూ అయిన వాడి బాల్య ప్రపంచం నుంచి వాణ్ణి విడదీశారు.

వాడికోసం మేడమీద ప్రత్యేకమైన గదిని ఏర్పాటు చేశారు. అందులో వాడికవసరమైన పుస్తకాల్తో ఓ చిన్నసైజు లైబ్రరీనే ఏర్పాటు చేశారు. కంప్యూటర్ కొన్నారు. అందరికి మల్లే స్కూల్లో చేర్పించకుండా స్పెషల్‌గా ఇంటి దగ్గరే కోచింగ్ ఇప్పించారు. ఏడేళ్ళకు బబ్లూ పదో తరగతి పరీక్షలు రాసి, ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసైనాడు.

వాడి నాన్న విద్యాశాఖ మంత్రిని, ముఖ్యమంత్రిని కల్సుకుని వాడికోసం ప్రత్యేకమైన పర్మిషన్ తీసుకుని తొమ్మిదేళ్ళకే డిగ్రీ పరీక్ష రాయించాడు. వారం క్రితమే రిజల్ట్స్ వచ్చాయి. వచ్చే సంవత్సరం వాడి చేత పీ.జి. పరీక్ష రాయించాలని వాడి తల్లిదండ్రుల ప్రయత్నం.

బబ్లూకి ఆడుకోవటమంటే ఎంతిష్టమో! కానీ సమయమే దొరకదు. తనతోటి పిల్లల్తో సరదాగా గడపటానికి అవకాశమే లేదు. అసలు వాణ్ణి ఎవ్వరూ తమ జట్టులోకి రానివ్వరనే విషయం రెండేళ్ళ క్రితమే తెల్సింది.

ఓసారి బాల్కనీలో నిలబడి ఉంటే పక్కింటి శీనుగాడు, మీనాక్షి బాదంచెట్టుకింద కూచుని తేగలు తింటూ కన్పించారు.

"మీరిద్దరూ పైకిరండిరా. మనం ఎంచక్కా ఆడుకుందాం" ఆశగా పిలిచాడు బబ్లూ.

"అమ్మో . . . మీ మమ్మీ కోప్పడుతుంది. నువ్వు మేధావివటగా- అప్పుడే పదో తరగతి పాసైనావని మా మమ్మి చెప్పింది. మేమింకా సెకండ్ స్టాండర్డ్‌లోనే ఉన్నాం" అన్నాడు మీనాక్షి వైపు 'అవును కదూ' అన్నట్లు చూసి.

"పోనీరా . . . నేనే మీ దగ్గరకు వస్తాను. మీ తేగల్లో కాకెంగిలి అడగన్లే. ప్రామిస్" అన్నాడు బబ్లూ.

"నువ్వు మాతో ఆడుకుంటే పాడైపోతావని మీ మమ్మి మా మమ్మీతో చెప్పిందట. వద్దురా . . . నువ్వు రావద్దు. నీ క్లాస్ వాళ్ళతో ఆడుకో" అంటూ మీనాక్షి చేయి పట్టుకుని శీనుగాడు యింట్లోకెళ్ళిపోయాడు.

వాడి సమాధానం విని బబ్లూకి ఏడుపు వచ్చేసింది.

"మమ్మీ-శీనుగాడు నాతో ఆడుకోడట" అంటూ వాళ్ళమ్మతో చెబితే, "ఇంకా ఆటలేమిటి? నువ్వింకా చిన్నపిల్లాడిననుకుంటున్నావా? నువ్వు మేధావివి . . . కాబోయే గొప్ప వ్యక్తివి. నీ రూంలో కెళ్ళి బుద్ధిగా చదువుకో" అంటూ కసురుకుంది.

వాడికి తను చిన్న పిల్లాడిననే అనిపిస్తుంది. మరి అమ్మానాన్నేమో కాదంటుంటారు.

"బబ్లూ-ఏం చేస్తున్నావు బాల్కనీలో? లోపలి కొచ్చి చదువుకో" అమ్మ అరుపుతో ఆలోచనల్లోంచి బైట పడ్డాడు.

అప్పుడే మీనాక్షి ఇంట్లోంచి బైటికి వస్తూ కన్పించింది. బబ్లూని చూసి ఎవరో అపరిచితుణ్ణి చూసినట్లు మొహం తిప్పుకుని – పున్నాగపూల చెట్టుకిందికెళ్ళి పూలేరుకోవడంలో నిమగ్నమైంది.

బబ్లూ చిన్నారి హృదయం చివుక్కుమంది.

ఆ పూలన్నీ తనే ఏరి – మీనాక్షి దోసిట్లో పోసి 'ప్లీజ్ – నన్ను నీతో ఆడుకోనియ్యవూ' అని అడగాలనిపించింది.

వాడు దుఃఖాన్ని దిగమింగి – తన రూంలో కెళ్ళి పుస్తకాలు ముందరేసుకుని కూచున్నాడు.

ఆరింటికి వాళ్ళమ్మ విప్పారిన మొహంతో చేతిలో న్యూస్ పేపర్ పట్టుకుని వచ్చింది.

"బబ్లూ . . . చూశావా? ఈ రోజు పేపర్లో నీ గురించే రాశారు. ఇదిగో నీ ఫోటో . . . తథాగత్ అనే బాల మేధావి పదకొండేళ్ళకే పీ.జి. పూర్తి చేశాడట. నువ్వు పదేళ్ళకే పూర్తిచేస్తే అది రికార్డ్ అవుతుందని రాశారు. పేపర్ వాడిచేతికిస్తూ అందామె.

వాడు తన ఫోటోవైపు అనాసక్తిగా చూసి – పక్కన పడేశాడు.

"సర్లే . . . నువ్వు చదువుకో . . . డిస్టర్బ్ చేయను. అయినా ఇలాంటి విషయాలన్నీ నేనూ, డాడీ చూసుకుంటాం. నువ్వు మాత్రం పదేళ్ళకే పీ.జి.పూర్తి చేసిన బాలమేధావిగా రికార్డులకెక్కాలి. సరేనా" అంటూ వాడి బుగ్గలు నిమిరి, పేపర్ పట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

క్రీస్తుని శిలువ ఎక్కించినట్లు తనను రికార్డుల కెక్కిస్తారు.

వాడు చదవడానికి ప్రయత్నించాడు. మనసు లగ్నం కావటం లేదు.

వాడికి అయిదేళ్ల వయసప్పుడు వాళ్ళమ్మ బోల్డు కథలు చెప్పేది. బాల్కనీలో పడుకుని ఆకాశాన్ని . . . మెరుస్తూ మురిసే నక్షత్రాల్ని . . . తెల్లటి మేఘాలరెక్కలు తగిలించుకుని ఎగిరే చందమామని చూస్తూ . . . కథ వింటూ . . . నిద్రలోకి జారుకోవటం మరపురాని మధురమైన అనుభూతి వాడికి.

వాడికెందుకో ఎక్కడికైనా పారిపోతే బావుండుననిపించింది. తనకంతటి మేధస్సు లేకుండా – తనూ అందరిలానే ఉండి ఉంటే బావుండేదనిపించింది. తన బాల్యాన్ని అయిదేళ్ళ

వయసుకే సమాధి చేసేశారన్న విషయం వాడికి కొద్ది కొద్దిగా అర్థమౌతోంది.

పేపర్లో బబ్లూ గురించి రాసిన విషయాలు చదివి వాడి మేనత్త, డిగ్రీ ఫైనలియర్ చదువుతున్న వాళ్ళబ్బాయి శేఖర్ వచ్చారు.

బబ్లూ తల నిమిరి, "కీపిట్ అప్ మై బోయ్" అంది వాడి మేనత్త. వాడి మమ్మీతో, "నీకేం వదినా – వజ్రం లాంటి కొడుకుని కన్నావ్" అంది మెచ్చుకోలుగా. అపుడు వాడి మమ్మీ కళ్ళు గర్వంగా మెరిశాయి.

ఆడవాళ్ళిద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కిచెన్‌లోకి వెళ్ళిపోయాక, "నువ్వు నాకు సీనియర్‌వి, నేనింకా ఫైనలియర్లోనే ఉన్నాను. నువ్వు ఆల్రెడీ గ్రాడ్యుయేట్‌వికదా" అన్నాడు శేఖర్. అందులో ధ్వనించిన ఎగతాళి బబ్లూకి అర్థం కాలేదు.

"అవునూ – పీ.జి.చదివి ఏం చేస్తావు? ఉద్యోగమా?" శేఖర్ వెక్కిరింపుగా అడిగాడు.

బబ్లూకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు.

తను పీ.జి. పాస్ అయి ఏం చేస్తాడు? ఉద్యోగమా? పన్నెండేళ్లకే ఉద్యోగం అనేది మరో రికార్డ్ అవుతుందేమో?

"మాకు లెక్చరర్‌గా వస్తావేమో – కుర్ర లెక్చరర్ బదులు పిల్ల లెక్చరర్" శేఖర్ తమాషాగా నవ్వాడు.

వాళ్ళమ్మ – పేపర్ వాళ్ళకు చెప్పమన్న చిలుకపలుకులు వల్లిస్తూ, "లేదు. నేను గొప్ప సైంటిస్ట్‌నవుతా" అన్నాడు వాడు బింకంగా.

"అదేదో మామూలుగానే కావచ్చుగా . . . కొంపలేమైనా అంటుకుంటున్నాయా తొందరపడి పోడానికి" శేఖర్ ఎగతాళిగా నవ్వాడు.

బబ్లూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"నువ్వు బోన్సాగివి" అన్నాడు శేఖర్.

అదేదో తిట్టులాంటిదని వాడికి చూచాయగా అర్థమై, "అంటే ఏమిటి" అని అడిగాడు.

"నువ్వు బోన్సాయ్ గురించి చదివి ఉంటావుగా. అది వృక్షం. వయసుంటుంది – కానీ పెరగకుండా నిరోధించి మరుగుజ్జులా మార్చేస్తారు. నీకు వయసులేదు. కానీ మెదణ్ణి అదనంగా పదేళ్ళ వరకు సాగదీసి మేకులు బిగించారు. అందుకే నువ్వు బోన్సాగివి" తెరలు తెరలుగా నవ్వుతూ అన్నాడు శేఖర్.

వాడి మేనత్తా, శేఖర్ వెళ్ళి పోయిన చాలాసేపటి వరకు వాడు ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు. ఆలోచనలు తెగక – చిరాకేసి – పుస్తకాల్ని గిరాటేసి – బాల్కనీలో కొచ్చి నిలబడ్డాడు.

ఎదురుగ్గా కొండమీద శిలువ కన్పిస్తోంది.

దానిమీద సాగదీసి – మేకులు కొట్టడంవల్ల రక్తం ఓడుతున్న వాడి మెదడు... విలవిల్లాడుతున్న వాడి బాల్యం . . .

కన్నీళ్ళు నిండిన వాడి కళ్ళకు శిలువ మీద క్రీస్తుకి బదులు మసక మసగ్గా వాడి ప్రతిరూపమే కన్పించింది.

(ఆకాశవాణి, విజయవాడ కేంద్రం నుండి ప్రసారం 29 జూన్ 2001)